

Stanislav Kasík
Heraldická kancelář
„Dauphin“
Roudnice nad Labem
2012

JABLONNÁ

Poznámky k návrhům obecního znaku a vlajky

O TVORBĚ OBECNÍCH ZNAKŮ

Z poznání historického vývoje městských a obecních znaků lze ze skladby užitých znakových figur a dalších souvislostí odvodit pohnutky, stanovit příčiny a inspirace jejich volby. Můžeme je rozdělit do několika skupin. Vyjmenujeme jen některé.

Mnoho obecních znaků je odvozeno od znaků vrchností. Ať od znaku krále u měst královských, či od znaku šlechtického majitele, biskupa nebo církevní instituce u měst poddanských. Při jejich tvorbě bylo snahou navrhovatelů odlišit nějakým způsobem znak obce od znaku vlastníka. Stávalo se tak různými způsoby, jakými bylo přijetí pouhé části znaku, umenšení znakových figur, změna tinktur znakového pole či znamení, nebo doplnění další figurou nebo znaméním atp.

Jinou skupinu tvoří znaky odvozené od přírodních podmínek. Například použitím figury kopce je charakterizováno prostředí, ve kterém obec leží. Vlnité břevno má obvykle souvislost s existencí vodního toku. Stejným způsobem vypovídá vyobrazení skály. Stromy mohou symbolizovat okolní lesy. Některá znamení ukazovala na převažující zaměstnání obyvatel. Proto se objevují ve znacích motivy zemědělské, vinařské, chmelařské, rybářské, hornické atd. Ve znacích se připomínaly i různé události.

Jednu z nejcennějších skupin jsou znaky ukazující užitými symboly na jméno obce. Tak jak je například jabloň ve znaku Jablonce nad Nisou, rak ve znaku Rakovníka, sova ve znaku Sovínek, či měsíc - luna ve znaku Loun. Takovým znakům se říká „znaky mluvící“.

Současné tendence ve tvorbě obecních znaků se přidržují již osvědčených metod a postupů. Přesto jsou některé figury pro obce bez statutu města nepoužitelné. Například hradby, jejichž fyzická existence byla vysoce ceněnou výsadou a pýchou každého města a zároveň jejich nejpřípadnějším symbolem.

Podvýbor pro heraldiku a vexilologii Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky preferuje u obcí znaky jednodušší, které více odpovídají původním praktickým funkcím znaků a také významu uživatele. Podoba navrženého znaku musí bezpodmínečně být v souladu s pravidly, zásadami

a uzancemi heraldiky. Nemá kolidovat se znaky již v České republice užívanými. Má být jednoznačným a nezaměnitelným symbolem konkrétní obce.

V heraldice platí, že znak je posuzován nikoliv z pohledu pozorovatele, ale z pohledu nositele. Proto je v popisu používáno stranového určení „vlevo“ a „vpravo“ ve zdánlivém rozporu s pozorovaným vyobrazením, kde jsou například figury v polohách právě opačných.

Z HISTORIE OBCE

Následující řádky nemají ambici být vyčerpávajícím pojednáním o historii obce. Budou zmíněny především ty skutečnosti, které mohou být pro výběr heraldických figur do znaku obce inspirující.

Obec Jablonná se skládá ze dvou místních částí – Horní Hbity a Jablonná. Historie obou částí není zcela shodná. Z pohledu výpovědi historických písemných pramenů jsou „starší“ Horní Hbity.

Počátky existence vsi Jablonná nejsou díky mlčení pramenů zcela zřejmé. Jedinou jistotou je, že v minulosti patřila k panství královského hradu v Dobříši, který ve 14. století byl sídlem královských lovců. Hrad s panstvím byl dáván do zástavy šlechticům. Po té, co se v roce 1530 král Ferdinand vyrovnal s dosavadními držiteli dobříšské zástavy, s bratry Jiřím, Janem a Litvínem z Lobkowicz, postoupil panství do zástavního držení na dobu života Vilémovi Švihovskému z Rýzemberka. I když o získání zástavy usiloval Florián z Gryspeku (z Griesbachu), bylo užívání dobříšské zástavy postoupeno Vilémovu synovi Ferdinandovi Švihovskému. Ten nehospodařil dobře a tak mu nakonec byl císařem Maxmiliánem II. zástava odebrána. Smlouva mezi císařem a Ferdinandem Švihovským z Rýzemberka z roku 1569, který náhradou obdržel klášterství sv. Prokopa v Sázavě, obsahuje výčet příslušenství dobříšského hradu a ze vsí jsou jmenovány Skalice, Hraštice, Homole, Něčín, Habří, Třtí, Pouště, Jablonná, Višňová, Želnice, Libice, Drsník, Lišnice a oboje Mokropsy.

Jablonná sdílela i nadále osudy panství Dobříš. Vyplývá to ze zápisu v Deskách zemských z let 1603 a 1606. Před bitvou na Bílé hoře (1620) mělo panství Dobříš následující rozsah – Dobříš městečko, vsi Rosejovice, Chlumeč, Lštění, Hraštice Malé, ves nad Kocábou, Chouzava, Nová Ves, Rymany, Senešice, Dušníky, Ostrov, Višňová, Kaliště, Pouště, Libice, na Rybníku, Drevníky, Homole, Nechalov, Něčín, Vápenice, Hrabří, Větrov, Lišnice, Třtí, Jablonná, Kaliště, Zadní Chlumy, Dubno, Přední Chlumy, Konětopa, Radětice, Drsník, Osík, Nová Ves v Hájích, Jeruzalém, Úběnice, Druhlice, Lhota Německá, Skalice.

Jablonná byla součástí dobříšského panství až do konce patrimoniální správy v roce 1850. Dobříš byla v roce 1611 zastavena císařem Rudolfem II. Anně z Fürstenbergu, rozené z Lobkowicz. Dne 14. června 1630 byla vystavena císařem listina, kterou bylo panství Dobříš s příslušnými vesnicemi, s výjimkou lovu na „červenou a černou“ zvěř, prodáno do dědičného držení Brunovi hraběti z Mansfeldu a Heldrungu (+1644), nejvyššímu lovcímu Království českého. Jeho rod pak držel panství natrvalo. Dědicem se stal starší ze synů František Maxmilián (+1692). Toho syn Karel František Antonín z Mansfeldu (+ 1717) byl v roce 1715 císařem povýšen do knížecího stavu. Knížecí stav byl v roce 1746 potvrzen i jeho synovi Jindřichovi

(+ 1780). Po Jindřichově smrti dědil statky a tituly syn Josef Václav, který však zemřel šest týdnů po otci. Dědictví se ujala jeho sestra Marie Alžběta, která se vdala za Františka Gundakara knížete z Colloreda (+ 1807). V roce 1775 uzavřeli manželé smlouvu o spojení jmen a rodových erbů. Císař uvedené spojení potvrdil v roce 1789. V roce 1807 převzal rodové panství Rudolf Josef II. kníže Colloredo-Mansfeld (+ 1843). Konec patrimoniální správy zažil František Gundakar II. kníže Colloredo-Mansfeld (+ 1852). Dobříšský zámek a velkostatek vlastnil Josef František Jeroným 5. kníže z Colloredo-Mansfeldu (+ 1895). Syn Jeroným zemřel ještě před otcem (+ 1881) a tak se majetku ujal vnuk Josef jako 6. kníže z Colloredo-Mansfeldu (+ 1932).

V roce 1850 byla ukončená patrimoniální správa nahrazena správou státní, zřízením okresních soudů, okresních, městských a obecních úřadů. Rok před tím, žilo v Jablonné 247 obyvatel v 35 domech. Farně ves příslušela ke kostelu sv. Jana Křtitele v Dolních Hbitech.

První zmínka o Hbitech (bez rozlišení zda Horních, či Dolních) v historických písemných pramenech je činěna v listině českého krále Jana Lucemburského, vydané 19. května 1325 v Innsbrucku ve prospěch nejvyššího stolníka Království českého a králova průvodce a rádce Heřmana z Miličina. Listina potvrzuje Heřmanovi držení správy lesů v okolí Kamýka nad Vltavou (*forestariam Kamycensem*) a k tomu příslušná práva za zástavu pěti set kop pražských grošů a také jako náhradu za škody, které Heřman utrpěl ve službě králi v Porýní. Nedlouho po té Heřman zemřel. Jeho dědice vyplatil Petr z Rožmberka onou částkou pěti set kop grošů a v roce 1326 obdržel od krále Jana potvrzení zástavy na „foršterství kamejské“. Totéž král znovu potvrdil v roce 1338 a pak ještě v roce 1341 společně se zástavou panství Kamýk s „lovčovstvím“. Nový král Karel IV. vše vyplatil a připojil k panství jím vybudovaného hradu Karlštejna. Od opuštěného královského hradu Kamýk (Vrškamýk, Hunec – tedy nikoliv Vrš, „vrš“ zde znamená totéž co vrchní, nahoře, horní, tedy Vrškamýk - horní Kamýk, hrad nahoře na vrchu) přešla ke Karlštejnu i celá manská soustava. „Lovčovství“ bylo přeneseno na královský hrad v Dobříši, kde „lovčovský“ úřad sám zanikl okolo roku 1350. Lesy se i nadále nazývaly „Kamýcké“. Karlštejnských manství bylo celkem patnáct. Jedno z nich bylo v Lazku s příslušenstvím ve vsích Lisovice, Tbity, Slavkovice a Nireč. Od krále Jana Lucemburského obdrželi kamýčtí manové privilegium, podle kterého byly povinni službou se samostřílem a nepodléhali nikomu jinému než králi a pokud svou službu vykonávali dobře, tak ani královským úředníkům nebyli v ničem odpovědni.

Sledování historie Hbit v období po polovině 14. století není jednoduché (viz Jindřich V. Bezděka, Dolní Hbity - historie obce, in: Dolní Hbity 1325 – 2005, 680 let obce, Dolní Hbity 2005, s.6 n.). Část Hbit, která byla manstvím, patřila v 15. století k Smolotelům. Součástí této držby bylo na počátku 16. století i právo podací k hbitskému kostelu sv. Jana Křtitele.

Po bitvě na Bílé Hoře v roce 1620 se král Ferdinand II. rozhodl zrušit úřad purkrabích královského hradu Karlštejna a hrad sám s příslušnými statky darovat českým královnám. Tento akt byl nepochybně odvetou poraženým povstalým českým stavům, protože obsazení úřadu karlštejnského purkrabího byl výsadním právem české šlechty. Purkrabí byli dva či tři - jeden za stav panský a jeden nebo dva za stav rytířský. Důležitost tohoto úřadu spočívala v tom, že hrad Karlštejn byl místem, kde byly uloženy české královské korunovační klenoty a tzv. korunní archiv s důležitými listinami týkajícími se české státnosti, zemských a stavovských práv. Hrad byl i místem, kam se před nebezpečím v době válečných konfliktů ukrývaly kvaterny Desk zemských, jako prvořadého zdroje zemského právního pořádku zejména ve věcech majetkových. V roce 1622 bylo

karlštejnské panství odhádáno. Ze zápisu úředníků české královské komory vyplývá, že krom hradu Karlštejn patřily k panství vsi: Budňany, Třebáň, Mořinka, Mořina, Kozolupy, Trněný Újezdec, Kuchař, Loděnice, Vráž, Hýskov, Tetín, Srbsko, Běleč, Zadní Třebáň, Velké Ledčice, Čím, Čelina, Milín, Palivo, Lešetice, Tbity, Úběnice, Drahlice, Dubenec, Čelina, Velké Pečice, Pečičky, Bohostice a Smololety. V roce 1625 bylo uvedené panství předáno úředníkům komory české královny. Panství samotné bylo královnami mnohokrát zastaveno a ze strany nájemců byly činěny pokusy ho zcela vyplatit a získat ho do trvalého vlastnictví. V roce 1705 císařovna Eleonora zcela očistila panství od všech závazků a po její smrti v roce 1720 se opět stalo součástí věna královen. V roce 1755 Marie Terezie darovala panství jí založené instituci Ústavu šlechticů na Pražském hradě.

Rozlišování Dolních a Horních Hbit nebylo až do 15. století z písemných pramenů zřejmé. V roce 1470 se v deskách dvorských píše o poplužním dvoře v Dolních Hbitech. Podobně i v roce 1515. To vyvolává představu, že Dolní Hbity se jmenují Dolní, protože existovaly nějaké další a s jiným rozlišovacím přídavným jménem – nabízí se pendant k termínu „dolní“ – tedy „horní“. V roce 1524 se píše o „Dbitech malých“ a snad jde o dnešní Horní Hbity. V soupisech plátců berně v tzv. Berní rule z roku 1653 jsou Horní a Dolní Hbity jednoznačně rozlišeny. Část Hbit patřila jako manství ke Karlštejnu a část byla v roce 1625 připojena k císařskému a královskému komornímu panství s centrem v Milíně. V roce patřilo k Milínu z této vsi 37 poddaných. V roce 1849 žilo v Horních Hbitech 297 obyvatel ve 44 domech. V místě byly dva mlýny na Vápenickém potoce. Pohledovou dominantou je vrch Velká Skála (550,9 m. n. m.). Zalesněným úpatím tohoto vrchu vede silnice, která umožňuje přístup do obce od Příbrami.

O JMÉNU

Z historických pramenů lze excerpovat následující podoby názvu obce: *v ves Jablonnau* (1603), *Jablonna* (1606), *ves Gablonna* (1653), *Gablona* (1788), *Jablona*, *Jablana* (1849), *Jablonná*, *Jablanná* (1890). Místní jméno Jablonná je jazykovědci vykládáno následovně. Jméno vzniklo ze staročeského adjektiva „jablonný“ a to od staročeského substantiva „jablon“ – „jabloň“ – srovnej staročeské pojmenování pro strom jabloň „dřevo jablonné“. Dříve užívaná jména Jablanná a z Jablaně, mají základ ve staročeském apelativu „jablan“, které je druhotvarem „jablon“ se stejným významem. Můžeme konstatovat, že ves obdržela jméno od jabloní. Pokus přiřadit jméno Jablonná odvození od pojmenování vodoteče nebylo prokázáno na celém území Čech (Antonín Profous, Místní jména v Čechách, II, Praha 1949, s. 89, 91).

V průběhu historie měl název obce následující podobu: *villa Tybiti* (1325), *Tybyty* (1326), *in Thbith* (1336), *in Tbith* (1356), *Tbyt* (1352 – 1399), *ve Tbitech* (1430), *villa Dbity* (1466), *in dbitech doleyssich* (1470), *ze dbit* (1490), *ve vsi hlutech doleyssich...hluty* (myšleno hbity)...*we hbitech* (1515), *ze Dbit malých* (1524), *pod doleyssimj dbiti* (1569), *doleyssy hbity* (1570), *Hbity Doleysyssi*, *Hbity Horžeyssi* (1653), *Unter Hbit*, *Ober Hbit* (1788), *Unter Hbit*, *Dolegšj Hbyti*, *Ober Hbit*, *Hořegsj Hbyti* (1849), *Tbity dolní*, *Tbity horní* (1854 úředně stanovený název), *Hbity Dolní*, *Hbity Horní* (1904). Výklad významu názvu obce je jazykovědci činěn následujícím způsobem: Ze slov jako je očitý (od duálu oči) je odvozena přípona – itý, která pak analogicky přecházela jinam, například k n-kmenům: znamenitý od *znamę*. Tak ze staročeského substantiva *tba* odvozeno adjektivum *tbit* (tbitý) – tedy ten „kdo dbá, dbalý, pečlivý“ – z něho vzniklo místní jméno Tbity, jež znělo původně *Tьbiti* (tedy ti Tbiti) s významem „lidé dbalí, pečliví“. Obyvatelé té vsi byli tak nazýváni asi podle nějakého příběhu ve smyslu ironickém. V 15. století nastala asimilace: Tbiti > Dbiti, Dbity; a

v 16. století bylo jméno, které se jako apativ v řeči nevyskytovalo, spleteno se slovem *hbitý* „obratný“, které se mu významem blížilo, třebaže bylo původu docela jiného (od *gъb-* „pohybovatí“). Předchozí řádky uvádějí úplnou citaci textu s výkladem významu jména obce (Antonín Profous, *Místní jména v Čechách*, I, Praha 1954, s. 601). Z něho vyplývá jednoznačně, že původní jméno obce zní *Tybiti*, případně *Tybyty* a nikoliv „*Tba*“, jak je v Dolních Hbitech místním kronikářem mimořádně nepřesně vykládáno a následně publikováním předkládáno dolnohbitským k věření. Ono „*Tba*“ je staročeské podstatné jméno rodu ženského - „*ta tba*“ (dnes bychom moderní češtinou řekli „*ta dbalost*“) a od něj je příponou odvozeno přídavné jméno, které je teprve základem pro jméno obce (!). „*Tba*“ není původním jménem obce, protože se tak ves nikdy nejmenovala. Na základě etymologického výkladu je zřejmé, že nelze symbolizovat pojem „*dbalý*“.

O ERBU ČESKÉHO KRÁLE

Nejstarší poznatelné dějiny obce Jablonná, stejně jako její místní části Horní Hbity, jsou spojeny s českým králem. Jemu obě části obce patřily - Jablonná jako součást panství Dobříš a Horní Hbity, patřící nejprve ke královskému hradu Karlštejn a později ke komornímu panství Milín. Znak českého krále se shoduje s popisem: V červeném štítě stříbrný dvouocasý, zlatě ozbrojený a korunovaný lev (resp. jednodušeji: V červeném štítě český lev). Takový znak byl českými králi užíván pravidelně od dob vlády Přemysla Otakara II. Z uvedeného erbu jsou odvozeny i „národní“ barvy – červená a bílá.

O ERBU COLLOREDO-MANSFELDŮ

Prvním známým šlechtickým držitelem obce Drhovy byl rod hrabat z Mansfeldu. Mansfeldové pocházeli z významného rodu pánů z Querfurtu, kteří jsou připomínáni v pramenech již v 10. století. K potomkům pánů z Querfurtu patřili například páni z Hardegga, purkrabí v Magdeburgu a členové císařského a královského dvora Karla IV.

Burghard II. purkrabí z Querfurtu (+ 1255) se oženil se Žofií, dcerou a dědičkou Burgharda I. hraběte z Mansfeldu (+ 1229). Jejich starší syn Burghard III. dědil po matce statky a tituly hrabat z Mansfeldu a založil novou větev rodu z Querfurtu, která pak nesla jméno z Mansfeldu.

Rodovým erbem pánů z Querfurtu byl stříbrný štít s třemi červenými břevny. Po té, co potomci Burgharda II. z Querfurtu a Žofie z Mansfeldu zdělili statky, jméno a erb rodu pánů z Mansfeldu, začali užívat čtvrceného štítu, kde v prvním a čtvrtém stříbrném poli bylo šest (3, 3) červených, vzájemně se dotýkajících rout a querfurtská břevna byla v poli druhém a třetím.

Když v roce 1780 Josefem Václavem vymřel rod hrabat z Mansfeldu a knížat z Fondi, přešel majetek rodu na Františka Gundakara z Colloredo. Colloredové jsou také starým šlechtickým rodem s původem na počátku 11. století. Rod se rozdělil do několika linií, které žili v Itálii a v Rakousku. Do Čech přišli Colloredové v době třicetileté války. V roce 1636 získali bratři Jeroným a Rudolf Colloredové panství Opočno, zkonfiskované dědicům Adama Erdmanna Trčky z Lípy, zavražděného v roce 1634 v Chebu společně s Albrechtem z Valdštejna, vévodou z Frýdlantu. Další Jeroným svobodný pán z Colloredo (+ 1726) a vlastník panství Opočno se úspěšně zapojil do české aristokratické společnosti a stal se dědičným nejvyšším jidloňem Království českého a v roce 1724 byl povýšen do hraběcího stavu. Jeho syn Rudolf Josef, diplomat, říšský místokancléř,

nositel Řádu zlatého rouna, byl v roce 1763 povýšen do knížecího stavu, děděného primogeniturně.

Rodovým erbem Colloredů byl černý štít se stříbrným břevnem. V roce 1591 po povýšení do stavu svobodných pánů s titulem svobodný pán z Wallsee, byl na stříbrné břevno položen černý císařský orel. Po spojení erbu Colloredo s erbem Mansfeld, byl uvedený štítek položen jako střední na čtvrcený štít hraběcího erbu mansfeldovského, který byl čtvrcený – v první a čtvrté čtvrti čtvrcené pole „Mansfeld-Querfurt“ (viz výše, v erbu Colloredo-Mansfeld jsou querfurtská břevna transformována do pětinasobného stříbrno-červeného dělení), ve druhém černém poli stříbrná, zlatě ozbrojená a korunovaná orlice (Arnstein) a ve třetím modré čtvrti zlatý korunovaný lev a přes něj kosmo červeno-stříbrně šachované břevno (Heldrungen). Erb je doplněn čtyřmi klenoty na přílbách s přikryvadly, štítonoši, kterými jsou zlatí korunovaní lvi a heslem. Vše leží na knížecím plášti, splývajícím z knížecí koruny. Uvedený znak byl vyhrazen pouze nositeli knížecího titulu, kterým byl vždy pouze jeden člen rodu – obvykle prvorozenec. Mladší členové rodu užívali titul hrabě z Mansfeldu a odpovídající erb bez středního štítku a knížecí koruny na štítu.

NÁVRHY ZNAKU

Znak č. 1 – V červeno-stříbrně polceném štítě zelený vrch, z kterého vyrůstá polcená jabloň v přirozené barvě, vpravo kvetoucí, vlevo koruna s červenými plody.

Červeno-stříbrné polcení rozděluje štít ve shodě s počtem místních částí obce na dvě pole. Barevnost těchto polí se shoduje s barvami odvozenými od erbu českých králů, kteří po dlouhou dobu byli vlastníky obou částí obce a také od erbu Mansfeld, s nimiž jsou spojeny dějiny Jablonné. Vrch symbolizuje přírodní prostředí, ve kterém obec leží. Jabloň je mluvícím znamením a vztahuje se k názvu obce. Heraldika umožňuje zobrazit strom z poloviny kvetoucí a zároveň i olistěný s plody. Květy se jabloň obaluje na počátku vegetačního období a plody v jeho závěru. Tím lze vyjádřit pomyslný koloběh života a trvalé opakování zrodu a zrání, které vydává plody. Současníci jsou plody svých předků a ti opět předchůdci svých potomků.

Znak č. 2 – Ve stříbrném štítě na zeleném vrchu jabloň s plody v přirozené barvě. Ve vrchu zlatý mlýnský kámen s černou kypřicí.

Jabloň je mluvícím znamením odvozeným od pojmenování obce. Vrch ukazuje na přírodní prostředí, ve kterém se obec nachází. Mlýnský kámen připomíná Horní Hbity, ve kterých byly dva mlýny.

Znak č. 3 – Sníženě dělený štít. Nahoře ve zlatém poli červené jablko se stopkou a dvěma odkloněnými zelenými listy. Pole dole dělené, nahoře červené, dole hermelínové.

Základní dělení štítu na dvě části reflektuje skutečnost, že obec je tvořena dvěma částmi. Jablko je mluvícím znamením odvozeným od jména obce. Zlaté pole bylo vynuceno celkovou barevností a kompozicí znaku, ale může být vykládáno jako symbol slunce, které je nutné ke zrání plodů, či jako císařská tinktura spojená s příslušností části obce k císařskému a královskému komornímu panství Milín. Dolní polovina štítu má vztah k českým králům, kteří v dějinách obou částí obce sehrávali podstatnou roli. Červené i hermelínové pole lze vztáhnout i ke knížatům z Colloredo-Mansfeldu, jako vlastníkům dobříšského panství.

Znak č. 4 – Štít polcený. Vpravo ve stříbrném poli jabloň s červenými plody, rostoucí ze skály, vše přirozené barvy. V levém červeno-modře polceném poli císařská koruna nad zlatým mlýnským kamenem s černou kypřicí.

Základní polcení dělí štít znaku na dvě poloviny, odpovídající dvěma částem obce. Jabloň je odvozena od názvu obce Jablonná. Skála je inspirována Vrchem Velká Skála na severozápad od obce. Císařská koruna ukazuje na skutečnost, že část obce byla v držení císaře a českého krále díky příslušnosti ke komornímu statku Milín. Ke královské minulosti obou částí obce se vztahuje stříbrné a červené pole odvozené od erbu českých králů. Mlýnský kámen má oporu v existenci dvou mlýnů v Horních Hbitech. Modré pole je inspirováno Vápenickým potokem. V uvedeném návrhu lze skálu, na které stojí jabloň, nahradit zeleným vrchem.

NÁVRHY VLAJKY

Vlajky měst a obcí se podle nepsaného pravidla odvozují od znaku. Barva štítu a hlavní figury je obvykle kombinována na list vlajky v podélných pruzích stejné šířky. Problémem návrhu nové vlajky je nesnadnost nacházení nepoužitých variant, protože kombinace dvou, tří i čtyř podélných pruhů v barvách modré, červené, bílé, žluté a zelené jsou v podstatě vyčerpány.

Úskalím návrhů obecních vlajek je také skutečnost, že dosud není k dispozici všeobecně přístupné kompendium vlajek existujících. Stejně tak jako znak, měla by i vlajka mít takovou podobu, aby jeho zaměnitelnost s jiným byla vyloučena.

Ke každému z předkládaných návrhů obecního znaku je přiložen návrh vlajky. Jejich podoba vychází z podoby a barevnosti znaku a znakových figur. Snahou bylo přenést i na vlajku informace obsažené ve znaku a zachovat do určité míry jeho schopnost ikonografické výpovědi. Vexilologická terminologie popisující vlajky je odlišná od heraldické a proto existují rozdíly v pojmenování a popisování téže figury, či téhož jevu.

Velikost vlajky je dána poměrem šířky listu k jeho délce 2 : 3.

Vlajka č. 1/1 – List tvoří zelený žerďový pruh široký čtvrtinu délky listu a čtyři vodorovné pruhy, střídavě bílé a červené, v poměru 3 : 1 : 1 : 3. Zelený pruh je odvozen od zeleného vrchu a zelené koruny jabloně. Bílé pruhy od stříbrného pole štítu a stříbrných květů, červené pruhy od červeného pole a červených jablek.

Vlajka č. 1/2 – List tvoří červený žerďový a bílý vlající pruh a k dolnímu okraji listu přiléhající zelený pruh široký pětinu šířky listu. Z prostřední třetiny horního okraje zeleného pruhu vyniká zelený vrch, z kterého vyrůstá polcená jabloň s hnědým kmenem, k žerďovému okraji s bílými květy, k vlajícímu okraji zelená koruna stromu s červenými jablky.

Vlajka opakuje podobu znaku.

Vlajka č. 2/1 – List tvoří žlutý žerďový pruh široký čtvrtinu délky listu a pět vodorovných pruhů, bílý, zelený, červený, zelený a bílý. Žlutý pruh je odvozen od mlýnského kamene, bílé pruhy od tinktury štítu, červený od jablek.

Vlajka č. 2/2 – List tvoří dva vodorovné pruhy, bílý a zelený, v poměru 3 : 1. Z prostřední třetiny horního okraje zeleného pruhu vyniká zelený vrch s jabloní s hnědým kmenem, zelenou korunou a červenými jablky. Ve vrchu a v zeleném pruhu žlutý mlýnský kámen s černou kypřicí.

Vlajka opakuje podobu znaku.

Vlajka č. 3/1 – List tvoří pět vodorovných pruhů, střídavě žluté a červené a hermelínový.

Žluté pruhy jsou odvozeny od zlatého pole, červené od jablka a červeného pole, hermelínový od hermelínového pole v patě štítu.

Vlajka č. 3/2 – Lis tvoří tři vodorovné pruhy, žlutý, červený a hermelínový, v poměru 3 : 1 : 1. Ve žlutém pruhu červené jablko se stopkou a dvěma odkloněnými zelenými listy.

Vlajka opakuje podobu znaku.

Vlajka č. 4/1 – List tvoří čtyři vodorovné pruhy, bílý, zelený, červený a modrý a žlutý vlající klín s vrcholem v polovině délky listu.

Bílý pruh se shoduje s pravou polovinou štítu, zelený je odvozen o koruny jabloně, červený a modrý pruh mají oporu v levé polovině štítu a žlutý klín je inspirován císařskou korunou a mlýnským kamenem.

Vlajka č. 4/2 – List tvoří tři svislé pruhy, bílý, červený a modrý, v poměru 4 : 3 : 5. Z dolního okraje žerďového pruhu vyniká šedá skála a z ní roste na hnědém kmenu zelená jabloň s červenými jablky. V ose sedmé dvanáctiny délky listu je žlutá císařská koruna nad žlutým mlýnským kamenem s černou kypřicí.

Vlajka opakuje podobu znaku.

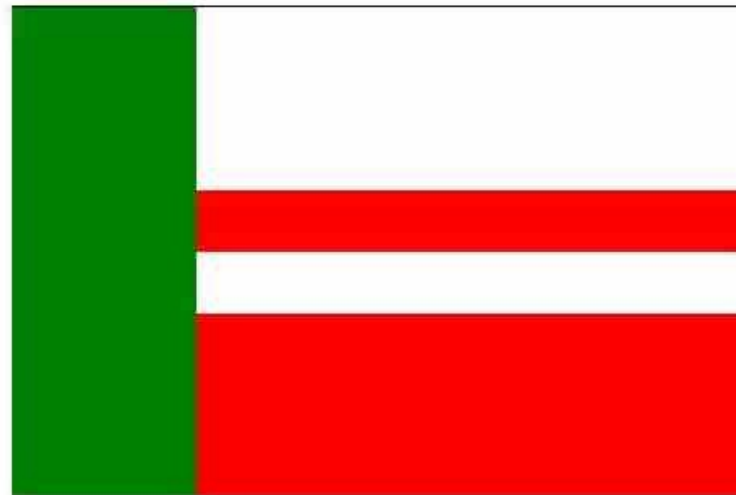
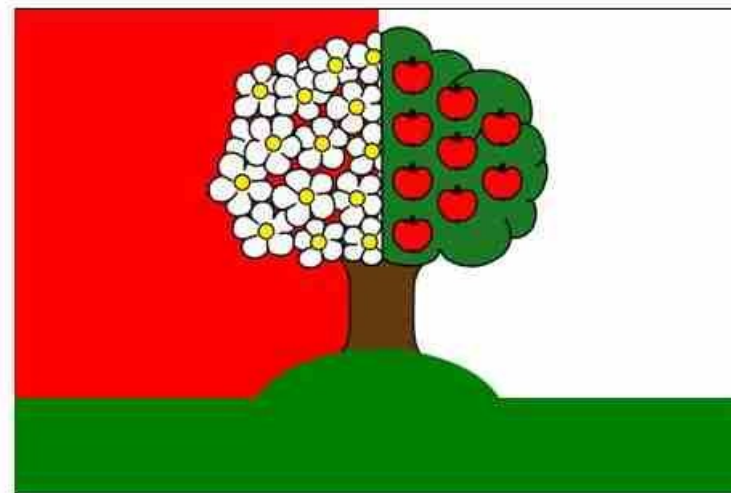
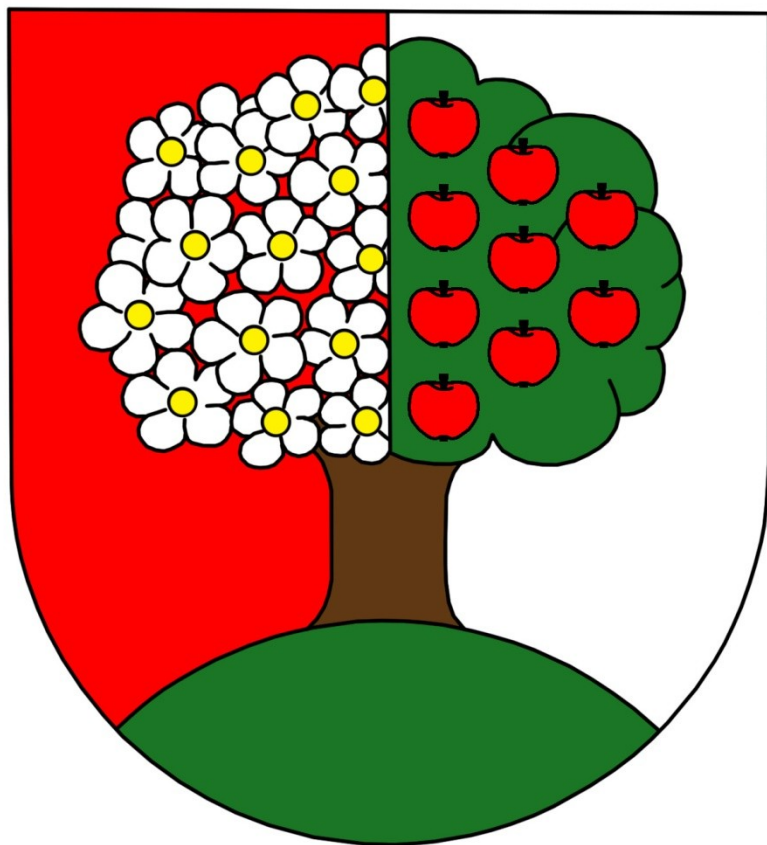
Všechny návrhy znaků i vlajek jsou tvořeny na základně příslušných oborových pravidel, zásad a usancí. Volba kteréhokoliv z nich je volbou dobrou.

Přeji Vám při Vašem rozhodování šťastné okolnosti.

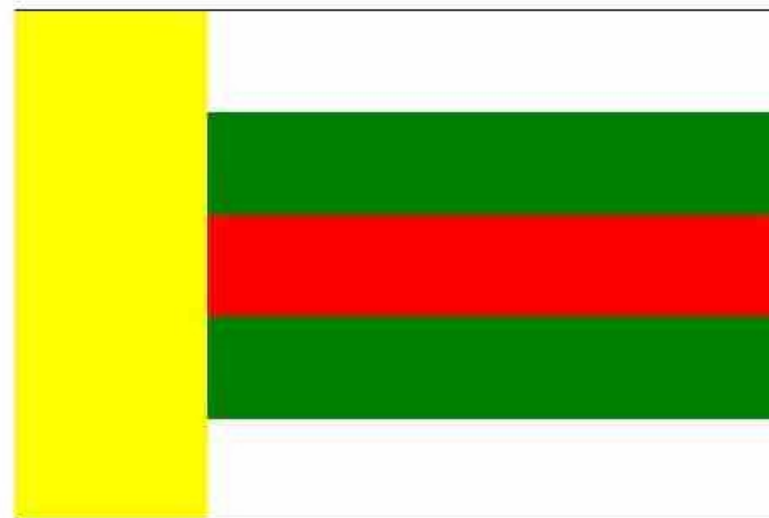
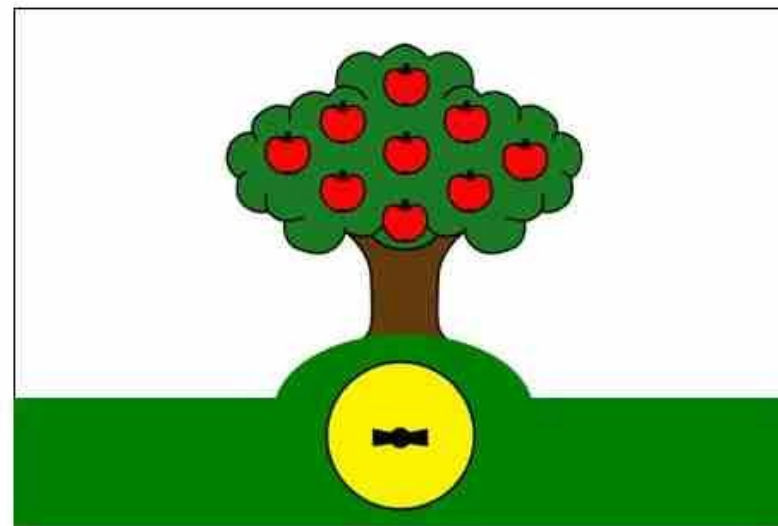
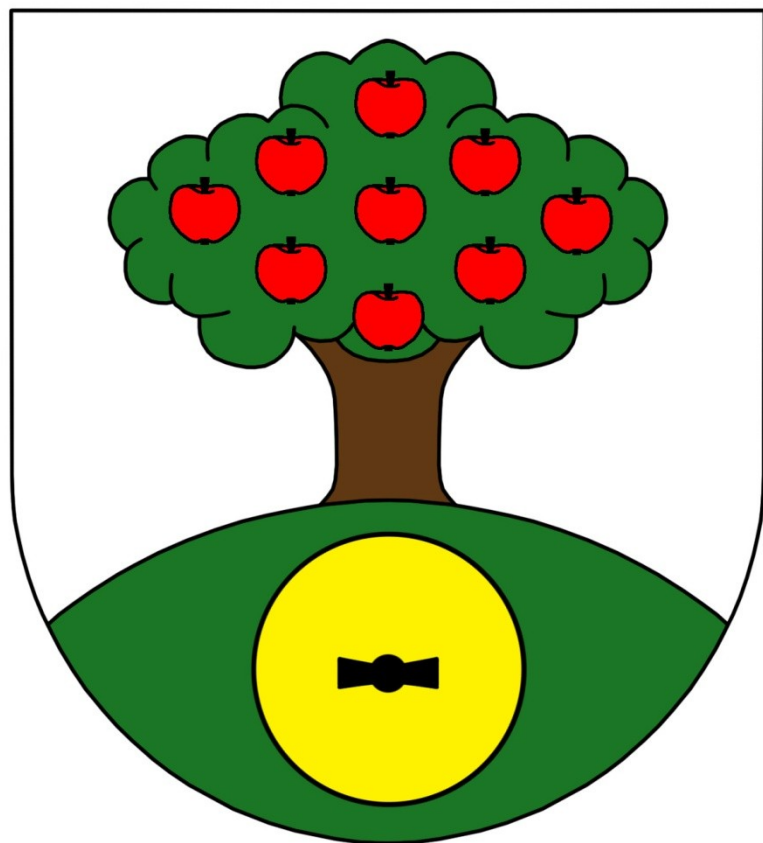
Stanislav Kasík

Roudnice nad Labem, 23. ledna 2012

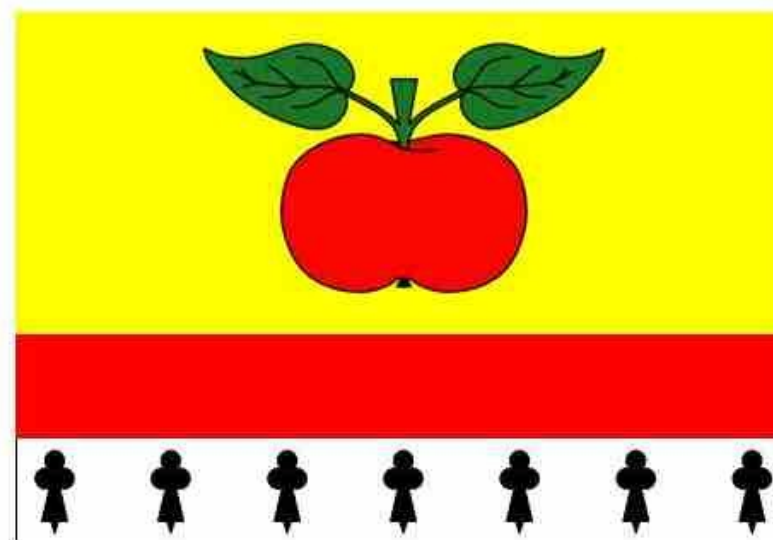
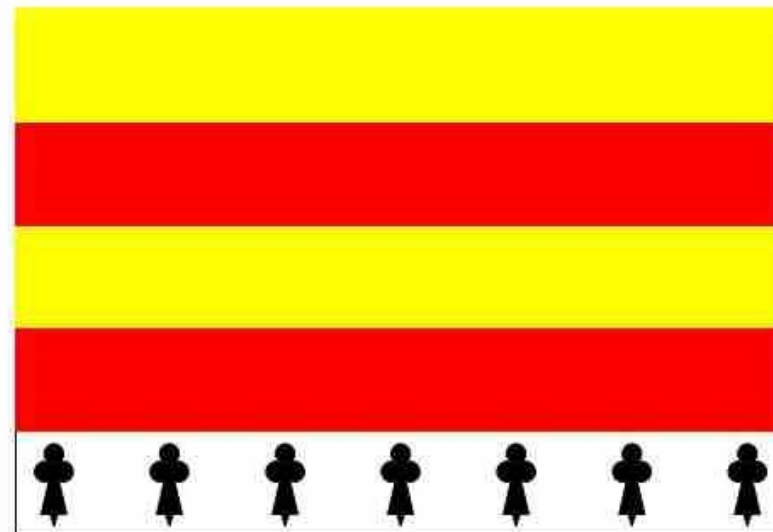
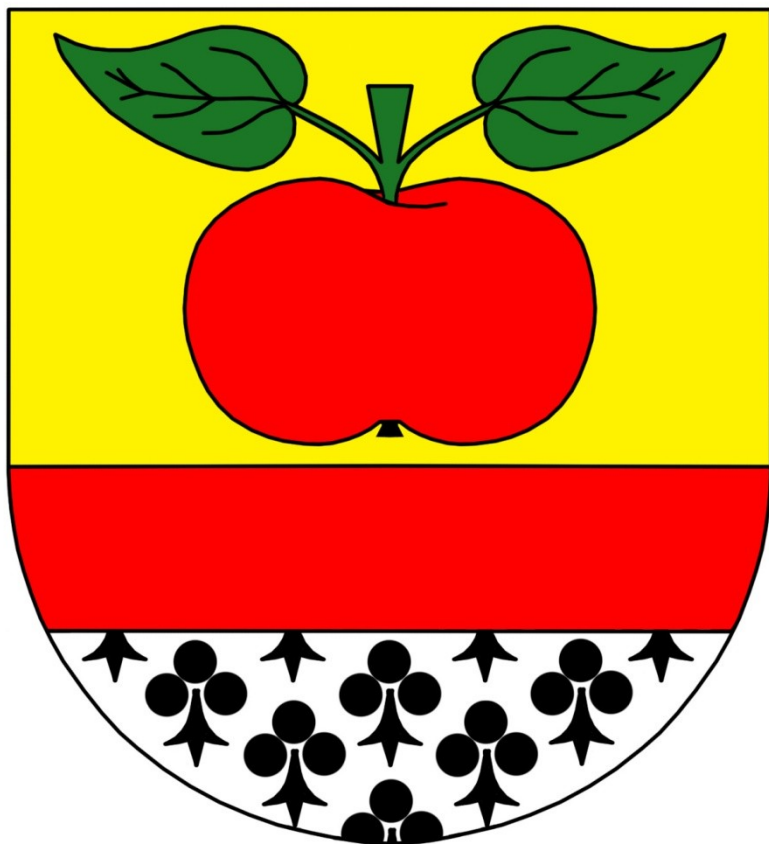
Návrh č. 1

Návrh č. 2

Návrh č. 3

Návrh č. 4

